

володіють технологіями виявлення та оцінки інноваційних проектів [3];

- несприятлива державна політика щодо стимулювання інноваційних процесів [2, с.21].

Незважаючи на зазначені негативні моменти, в Україні є підстави сподіватися на успіх. Першочергово для цього треба здійснити такі заходи:

- сприяти підвищенню прозорості венчурних фондів;
- збільшувати обсяг наукових розробок та інновацій за рахунок коштів комерційних структур;
- створювати у регіонах венчурні фонди через залучення коштів приватних інвесторів за допомогою спеціально організованих інвестиційних інститутів;
- забезпечувати інформаційною підтримкою ринок венчурного капіталу;
- впроваджувати та розробляти гарантії для венчурних інвесторів;

Отже, нерозвиненість фондового ринку є головною складністю у виході інвестора з бізнесу і є однією з головних причин повільного розвитку венчурних послуг в Україні. Крім того, розвиток венчурного бізнесу в Україні потребує істотного удосконалення законодавчої бази, захисту й підтримки з боку держави. Усунення більшості наявних перешкод на шляху венчурного капіталу створить у подальшому сприятливі умови для його розвитку в Україні.

1. Ігнатенко Р.А., Кабанов В.Г., Короткова Д.О., Харченко О.І. Венчурне інвестування в національній економіці: світові тенденції та українські перспективи // Зовнішня торгівля: право та економіка. – 2008. – №3. – с. 119-130.2. Чухно А. Актуальні проблеми стратегії економічного і соціального розвитку на сучасному етапі // Економіка України. - 2009. - № 4. - С. 15-23.3. Лиса Н.В., Коломісць О.В. Проблеми венчурного інвестування в Україні // Актуальні питання сучасної економіки, Зб. Науково-практичної конференції УДАУ від 20 січня 2010р.

Мелець М.І.

студ. групи ЕП-32

Науковий керівник – к.е.н., ст. викл. Кравець А.В.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ТІНЬОВОЇ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ

В Україні залишається актуальною проблема тінізації економіки. Основною причиною цього є обслуговування політичних та економічних інтересів певних юридичних чи фізичних осіб. З кожним роком структура тіньових операцій змінюється, а їх кількість тільки збільшується.

Тіньова економіка — господарська діяльність, яка розвивається поза державним обліком та контролем, а тому не відображається в офіційній статистиці. «Тіньові» підприємства не перерозподіляють власних доходів до бюджетів та державних цільових фондів, вони не сплачують податки, збільшуючи власні прибутки [2].

Виділяють три види тіньової економіки: «Друга» тіньова економіка – це заборонена економічна діяльність працівників «білої» економіки, яка призводить до прихованого перерозподілу раніше створеного національного доходу. «Сіра» тіньова економіка – економічна діяльність що націлена на виготовлення звичайних товарів та послуг які відповідають вимогам чинного законодавства, але випуск яких не реєструється. «Чорна» тіньова економіка (економіка організованої злочинності) заборонена законом економічна діяльність, яка пов'язана з виробництвом та реалізацією заборонених чи дефіцитних товарів та послуг.

Розглянемо основні види тіньових операцій в Україні, що притаманні сучасному етапу розвитку [1]: приховування реальних доходів громадян і прибутків підприємств від оподаткування; вилучення різниці між звітними і реальними цінами на товари і послуги у разі їх реалізації; нелегальний вивіз капіталів; корупція; випуск і реалізація неврахованої продукції і надання неврахованих послуг; нелегальні зовнішньоекономічні операції (контрабанда); нелегальні валютні операції; кримінальний промисел; фінансове шахрайство; дрібні розкрадання на підприємствах і в установах; незаконна приватизація державної власності.

Експерти визначили, [3] що рівень виробництва продукції в державі високий – 78%, проте є значні перешкоди для інвестування - 80%. При цьому значною проблемою в нашій державі є отримання права власності, за оцінками експертів прозорість і простота проведення такої процедури сягає лише - 30%. Низький в державі й рівень свободи праці, який складає – 50%.

Основними чинниками тінізації економіки є: суперечливість та дублювання законодавчої та нормативно-розпорядчої бази в окремих секторах; недовіра організаційно - інституційних механізмів антикорупційного законодавства; неефективність функціонування судової та правоохоронної системи; неефективне адміністрування податків; високий рівень злочинності [3].

На основі опрацювання наукових праць [3, 4], виділимо два основних підходи до вирішення проблем пов'язаних з тіньовою діяльністю: перший: радикально - ліберальний підхід, пов'язаний з цільовими установками на надвисокі темпи первинного нагромадження капіталу; другий: репресивний підхід. Виник як реакція на соціальні негативи, передбачає розширення і надмірне посилення функції підрозділів податкової поліції, служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ, Міністерства фінансів.

Отже, проблема тінізації економіки є досить гострою, адже вона негативно впливає на діяльність і розвиток добросовісних економічних відносин в державі. Крім того тіньова економіка сповільнює налагодження економічно-правових відносин з економічно розвинутими країнами світу, знижує інвестиційну привабливість нашої держави, спотворюються макроекономічні показники та створюються незадовільні умови для діяльності підприємств. При цьому розподіл капіталу в державі

має негативну тенденцію – частина тіньових коштів зосереджується на рахунках, розміщених в інших країнах світу, решта зосереджена в тіньовій економіці держави. На нашу думку, подолання тіньової економіки є важливим питанням, яке має забезпечити врегулювання економічної діяльності в державі.

1.Тіньова економіка. Режим доступу / [Електронний ресурс] : www.fingal.com.ua. 2. Основні риси тіньової економіки Режим доступу / [Електронний ресурс] : www.uk.wikipedia.org. 3. Тіньова економіка в Україні: масштаби та напрями подолання: аналітична доповідь. – НІСД. – 2012. – 176 С. 4. Бубрик Г.О., Фоміна М.В. Тіньова економіка та шляхи подолання її в Україні: доповідь конференції Режим доступу/[Електронний ресурс]: <http://www.rusnauka.com>.

Метлев О.С.
студ. групи ЕКПм-11
Науковий керівник – асист. Данчак Л.І.

ПРО ПРИЧИНИ, СУТНІСТЬ І ФОРМИ РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ

Тенденції світової економіки змушують підприємства до трансформації, яка є складним процесом не дивлячись на розміри охоплення змін [1]. Національна економіка України не є винятком. Причиною прагнення підприємств до трансформації є, як правило, низькі фінансово-економічні показники. Науково-технічний прогрес і недосконала законодавча база змушують вітчизняні підприємства адаптуватися до змін, проводити реорганізацію тощо.

Реструктуризація є основним напрямом трансформації підприємств. Вона дає можливість залишитися на ринку і не збанкрутувати.

Залежно від характеру застосування заходів розрізняють такі форми реструктуризації, як реструктуризацію виробництва і активів, фінансову й корпоративну реструктуризації [2].

Під час реструктуризації виробництва змінюється чисельність працюючих. Скорочення кількості зайнятих призводить до зменшення витрат на оплату праці.

Реструктуризація активів і фінансова реструктуризація є інструментами фінансового менеджменту і санації. У ЗУ “Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом” передбачено їх використання як ефективного засобу відновлення платоспроможності підприємств [3]. Ним рекомендується включати названі форми реструктуризації до планів фінансової санації. Якщо її цілі поставлені чітко і правильно, вона матиме позитивні наслідки для підприємств. При цьому основним негативним моментом є те, що підприємствам складно адаптуватися до різного роду змін.

Корпоративна реструктуризація є найскладнішою. Вона має на меті змінити власника статутного фонду, утворити нову юридичну особу. Її проведення передбачає поділ підприємств на частини, часткову чи повну